

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Imádság és elragadtatás

„Az 1911-es év folyamán a venafrói kapucinus kolostorban az elragadtatások majdnem folyamatosak voltak: napi két-három alkalommal is megtörténtek, alkalmanként egytől két és fél órányi ideig tartottak. 1911. november 29-én, valamint az 1911. december 3-ai elragadtatás alkalmával jelen volt Nicola Lombardi doktor is, aki előző nap látogatta meg Pio atyát, akit rejtélyes betegsége ágyhoz köt. A doktor első alkalommal néhány percet, második alkalommal fél órát töltött az elragadtatásban lévő Pio atya cellájában. Az első alkalommal a doktor, amikor látta, hogy Pio atya nyitott szemmel fekszik, egy fejünk felett lévő pontot néz, és nem is pislog, meggyújtott egy gyufát és az atya pupillája elé tartotta. Pio atya ebből azonban nem vett észre semmit. Az orvos ekkor azt mondta, katalepsziáról, egyfajta dermedt állapotról van szó. A második elragadtatás alatt, amikor a doktor is jelen volt, fél órán keresztül hallgatta velem együtt Pio atya szavait, melyeket Jézushoz, Máriához, az őrangyalához, néha pedig Szent Ferenc atyánkhoz intézett. Majd azt mondta, még ebben az állapotában meg akarja vizsgálni őt. Az orvos ekkor meglepődve tapasztalta, hogy szívdobbanásai nem voltak összhangban Pio atya pulzusával, csodálkozott az atya élénk és szép arckifejezésén, majd megkérdezte tőlünk, az elragadtatás után Pio atya szokott-e emlékezni a történetekre. Mi azt feleltük, igen, mindenre emlékszik. Az orvos erre azt felelte, felettébb szokatlan dologról van itt szó. (...)

Az elragadtatásokhoz rendszeresen társult a sátán megjelenése is. Kezdetben az ördög egy csúnya, fekete macska képében jelent meg Pio atya előtt. A második alkalommal pedig szép és fiatal, mezítelen lányok alakját öltötte magára, akik parázna táncot lejtettek. A harmadik elragadtatás alkalmával az atya nem látta az ördögöt, de az arcul köpte őt. A negyedik alkalommal Pio atya szintén nem látta őt, ám a fiatal lányok fülsüketítő hangját hallotta. Majd hóhérként jelent meg előtte az ördög, és megostorozta őt. A hatodik alkalommal feszület képében, majd legközelebb annak a fiatal barátnak az alakját öltötte magára, aki nem sokkal azelőtt látogatta meg Pio atyát. A nyolcadik elragadtatásban a sátán magának a lelkiatyának (Agostino atyának) alakját használta fel, kilencedik megjelenésekor pedig a provinciális atya (Benedetto atya) alakját öltötte magára. Tizedik alkalommal X. Pius pápa alakjában jelent meg, máskor pedig az őrangyala, Szent Ferenc, vagy a Szűzanya alakját öltötte magára, végül pedig előfordult, hogy saját maga valódi, borzalmas képében jelent meg, a pokol angyalainak kíséretében.

Amikor az ördög megjelent neki, Pio atya mindig egyetlen kérést intézett hozzá, amelyből mindig felismerte őt: „Mondd: éljen Jézus!” Miután az ördögöt felismerte, Isten segítségével minden alkalommal le is győzte azt, majd miután eltűnt, csaknem mindig megjelent az atyának Jézus, Mária, vagy saját őrangyala.

Az Úr lassanként nyilvánítja előttünk az atya szentségét. Olyan emberek is levelet írnak neki, akiket sem ő, sem rokonai és barátai nem ismernek. Jézus egy

újabb különleges ajándékot adott neki: a szívek vizsgálatának különleges adományát, sok lelket maga az Úr mutat meg neki. Csoda, hogy még él, hiszen alig eszik, és a lelki eledel kedvéért sokszor a testi táplálékról teljesen megfeledkezik.

Pio atya elragadtatásai és a jelenések öt éves kora körül kezdődtek nála. Akkoriban született meg benne a gondolat, majd ébredt fel benne az őszinte vágy, hogy örökre az Úrnak szentelje magát. Látomásai és az elragadtatások szinte egymást érték. Amikor kérdőre vontam, miért hallgatott ezekről a dolgokról oly sokáig, ő ártatlanul azt felelte, azért nem beszélt róluk eddig, mert azt gondolta, ezek természetes, mindennapos események, amelyek bárkivel megeshetnek. Egy nap naivan ezt kérdezte tőlem: „És ön nem látja a Szűzanyát?” Amikor azt feleltem neki, hogy nem, ő erre azt mondta: „Bizonyára csak a szent alázat mondatja ezt önnel.”

Öt éves kora körül kezdődtek a sátáni jelenések is, amelyek majdnem hús évén keresztül obszcén jelenetek formájában, emberi vagy vadállati alakban illették őt. A szent noviciátusba lépésének előestéjén az Úr egy jelenést küldött neki: szentáldozás után úgy érezte, mintha egy hatalmas teremben találna volna magát, amely egy káprázatosan díszes, és fényárban úszó helyiség volt. A terem egyik oldala mentén csodálatos szépségű emberek sokasága álldogált. A velük szemközi oldalon pedig borzalmas külsejű emberek voltak. Ő maga a két tábor között állt. Egyszer csak egy alak, akiben Jézust vélte felismerni, odalépett hozzá, karon fogta őt és arra kérte, sétáljon tovább a terem középpontja felé. Ekkor a terem hátsó részéből feltűnt előtte egy borzalmas tekintetű óriás, aki el akarta nyelni őt. E pillanatban nagy félelem töltötte el, a mellette álló személy azonban bátorította. Amikor pedig a szörnyalak az égi személy közelébe ért, mintha villám sújtotta volna, összeesett és pokoli kiáltást hallatott. Akkor pedig Jézus ezt mondta neki: „Íme, most láthattad, ki ellen kell majd harcolnod.” És a jelenés ezzel eltűnt.

A megsebzett szív és a stigmák ajándéka (1919) - 1918. augusztus 6-án Pio atyának megjelent Jézus egy égi személy alakjában, aki kezében lándzsát tartott, majd átdöfte vele a szívét. Fizikai fájdalmat érzett, mintha megszakadt volna a szíve, testét, arcát pedig vér borította.

Szent Ferenc stigmáinak ünnepe, szeptember 20-a utáni pénteken Pio atya a mise végeztével a kórusra ment, hogy hálát adjon Istennek. Krisztus szenvedéseinek elmélkedett, amikor megjelent előtte ugyanaz az égi személy, mint augusztus 6-án, ez alkalommal azonban keresztre feszítve. Pio atya úgy érezte, elájul, és önkívületbe esett. A feszületből őt sugárnyaláb indult ki a kereszten függő alak kezeitől, lábaitól és oldalából, és megsebezte Pio atya kezeit, lábait és oldalát. A látomás csupán néhány percig tartott, és amikor újra magához tért, Pio atya valóban sebeket talált a testén, melyekből vér folyt, különösen abból, amely a szíve tájékán volt. Minden erejét összeszedve szobájába vonszolta magát, hogy tiszta ruhát vegyen magára, mert a rajta lévő csupa vér volt...”

(folytatás következik)

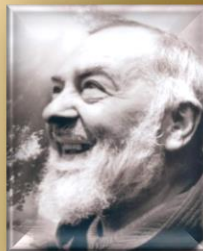
VATIKÁNI TITKOS AKTÁK: Meglepő tények Pio atyáról...

XVI. Benedek pápa 2006-ban engedélyezte a Szent Officium 1939 előtti iratainak, köztük a Pio atya ügyében folytatott vizsgálat anyagának tanulmányozását. A Szent Officium által elrendelt első vizsgálat 1921-es keltezésű iratanyaga Pio atya hat nyilatkozatát tartalmazza, amelyeket esküvel erősített meg a testület inkvizitora előtt. A dokumentumok alapján adta ki Francesco Castelli - Vizsgálat Pio atya ügyében: a vatikáni titkos akták című könyvét, amelyben néhány kevésbé ismert tényt tár fel. A nyilatkozatokban feltárt tények egyike - a gyógyulások, a bilokáció és a lélekbe látás képessége mellett - a hyperthermia jelensége, amelyet Mons. Raffaello Carlo Rossi rögzített vizitációja során. Pio atyánál olykor 43-48 fokos lázat mértek - ami orvosilag szinte elképzelhetetlen, hiszen köztudott, hogy a 41 fok fölötti testhőmérséklet néhány óránál tovább még egészséges fiatalok esetében is végzetes. Pio atya éveken át több alkalommal került ilyen állapotba, ami az egyik testvér tanúsága szerint „nem verte le: lázasan is fent járt, mindent csinált.” A magas hőmérséklet szétvetette a hőmérőt, így lovagnál használt hőmérőt kellett alkalmazni. A püspök inkvizitor, aki tudományos tárgyilagossággal kezelte az ügyet, mindezt az előljárótól, Lorenzo de San Marco atyától tudta meg. A kezdetben rendkívül szkeptikus szerzetes hitetlenkedve számolt be a történetekről, amelyeknek szemtanúja volt. Maga Pio atya inkább lelki, mintsem fizikai betegségként élte meg állapotát: „mintha kemencében lennék, de mindvégig öntudatomnál” - fogalmazott. A vizsgálattal megbízott püspököt az is meglepte, milyen keveset eszik Pio atya: sokszor csak egy bögre forró csokoládét fogyasztott napközben, semmi mást, noha rendkívül zsúfolt napirendje volt; olykor még ez a napi egyszeri étkezés is kimaradt.

Az inkvizitort azonban leginkább a Pio atyát körüllegő különleges illat győzte meg: a „szentség illata”. „Erről az erős, ibolyaillathoz hasonló illatról - amint Melfi püspöke találóan jellemezte - mindenki tanúskodik, és Főeminenciáik engedelmével hadd tegyek róla bizonyosságot magam is. Én is éreztem, mint ahogy a „stigmákat” is láttam... Tiszta lelkiismerettel azt kell mondanom, hogy bizonyos tényekkel szembesülve félre kellett tennem személyes negatív előítéletemet, noha ezt kifelé nem mutattam. E tények egyike pedig ez az illat, amelyet, ismétlem, én is éreztem, mint mindenki más. Csak egyvalaki nem érzi: maga Pio atya. Ha illatosítót használna, azt mindig érezni lehetne rajta. A helyzet azonban nem ez. Azt mondják, az illat csak időnként érezhető, hullámokban jön, a celláján belül és azon kívül, amikor elhalad valaki mellett, fent a kórusban a szokott helyén, vagy akár távolabbról is” - írta Rossi püspök, aki átvizsgálta Pio atya szobáját, de semmit sem talált, ami ilyen illatot idézhetett volna elő. Megjegyezte viszont, hogy az illat érezhető volt Pio atya két évvel korábban levágott haján, valamint a stigmákból származó vértől átitatott kötéseken is.

A dokumentumok kedves, alázatos szerzetesként mutatják be Pio atyát, akinek csillog a szeme és remek humorérzéke van - egyáltalán nem olyan szigorú, kemény papként, amilyennek sokan tévesen elképzelik. A 2002-ben szentté avatott kapucinus maga is döbbenetben állt a körülötte zajló események előtt. Egyszer megjegyezte: „Magam számára is misztérium vagyok.”

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/8.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (27.)

1987-es San Giovanni Rotondóban tett látogatása végén a pápa felkeresi a Pio atya által alapított kórházat, és hangsúlyozza a szentéletű kapucinus szerzetes érdemét, mely szerint a szenvedések enyhítése érdekében összekapcsolta az orvostudományt a hittel és az imádsággal, amelyek képesek a fizikai fájdalmat átlényegíteni, amely pedig, minden orvosi erőfeszítés ellenére, földi életünk és emberi mivoltunk elválaszthatatlan öröksége marad. Amikor a pápa elhagyni készül San Giovanni Rotondót, hogy továbbinduljon Foggia városába, a polgármester nyíltan megkérdezi tőle: „Szentatyám, akkor hát mikor avatja szentté a mi Pio atyánkat?” A pápa erre állítólag e szavakkal válaszolt: „Hát mi másért jöttem én ide?” Más szóval személyes látogatása és imája Pio atya sírjánál, miközben a boldoggá avatási eljárás még éppen csak megkezdődött, félreérthetetlen jele volt a pápa szándékának.

1990 januárjában a boldoggá avatási eljárás előkészítő szakasza lezárult: a posztulátor, vagyis az eljárást kezdeményező érsek mintegy 104 kötetnyi dokumentumot és tanúvallomást gyűjtött össze, amelyet elküldenek a szentek ügyeivel foglalkozó kongregációhoz. Ez alkalommal a Szentszék illetékesei különösen gyors munkát végeznek: a kongregáció ugyanis az iratok kézhezvételét követően azonnali hatállyal felhatalmazza Angelo Felici bíborost, hogy kezdje meg a boldoggá avatás tényleges eljárását. Az eljárás 1990. február 12-én veszi kezdetét.

II. János Pál pápa eközben nyilvános beszédei alkalmával immár rendszeresen említi Pio atya nevét és munkásságát, méltatva a stigmákat viselő kapucinus atya érdemeit. Ugyanezen év júliusában a pápa Beneventóba utazik, a város székesegyházában mutat be szentmisét és tart szentbeszédet, ott, ahol Pio atyát pappá szentelték. A pápa Pio atyát a szent élethivatást választók elé állítja példaképként, kijelentvén, hogy „Pio atya alázatos és buzgó, saját egyházközségével egységben megélt szerzetesi életének példájához mindig bátran fordulhatnak útmutatásért azok, akik életüket Krisztus szolgálatának szentelik...”

(folytatás következik)